

Α. Ο όγκος των προγραμμάτων και γενικά των πληροφοριών που δέχεται ο θεατής με την ψηφιακή τηλεόραση είναι πολλαπλάσιος από τον αντίστοιχο που δέχεται μέσω της αναλογικής τηλεόρασης. Και τούτο γιατί με την χρήση της ψηφιακής τεχνολογίας είναι δυνατό μέσα από την ίδια συχνότητα να μεταδίδονται περισσότερα προγράμματα (ξεπερνιέται έτσι το σημερινό πλαίσιο "ένας δίαυλος - ένα πρόγραμμα" και αντικαθίσταται από "ένας δίαυλος - μια δέσμη προγραμμάτων").

Αν μάλιστα μιλήσουμε για τη δορυφορική τηλεόραση, που φαίνεται να είναι η βασική επιλογή για τη χώρα μας, λόγω κύρια του μεγάλου κόστους και της επίγειας ψηφιακής, τότε ο όγκος αυτών των πληροφοριών και η προέλευσή τους πολλαπλασιάζεται ακόμα περισσότερο, λόγω της εμβέλειας και των δυνατοτήτων του δορυφόρου να μεταφέρει πολύ περισσότερα προγράμματα σε γεωγραφικές εκτάσεις που ξεπερνούν κατά πολύ τα όρια των κρατών.

Β. Με την ψηφιακή τηλεόραση έχουμε αλλαγή του προτύπου της μονοδρομικής επικοινωνίας. Ο θεατής παύει να είναι ένας παθητικός δέκτης, ένα άψυχο και αποστασιοποιημένο αντικείμενο, μπορεί να μετατραπεί σε συνομιλητή του πομπού - επιχείρησης εκμετάλλευσης της ψηφιακής τηλεόρασης. Έχουμε δηλαδή την ανάπτυξη μιας αμφίδρομης και αλληλοενεργού επικοινωνίας, όπου ο θεατής θα έχει τη δυνατότητα να επιλέγει το πρόγραμμα που θέλει τη στιγμή που επιθυμεί.

Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με τη σύγκλιση της πληροφορικής με τις τηλεπικοινωνίες και με τις εξελίξεις στο INTERNET εισάγει ταυτόχρονα το στοιχείο του δικτύου για τις επικοινωνίες μέσω ψηφιακής τηλεόρασης και έτσι όλα τα προβλήματα που είναι ήδη γνωστά από τη λειτουργία του INTERNET.

Η ανάπτυξη της ψηφιακής τηλεόρασης επιτρέπει στη στόχευση σε εξειδικευμένα κοινά (ομάδες ενδιαφερόντων), κάτι που είναι ήδη γνωστό από την πολιτική των μεγάλων εκδοτικών συγκροτημάτων. Όμως αυτή ακριβώς η ψευδαίσθηση της πολλαπλής επιλογής του θεατή είναι και πιο επικίνδυνη για